

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Zoran Spasic

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberlandesgericht Nürnberg – Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku z art. 50 Karty praw podstawowych – Zasada „ne bis in idem” – Warunek by nałożona kara została już wykonana, była w trakcie wykonywania lub nie mogła być już wykonana na mocy przepisów prawnych umawiającego się państwa wydania wyroku skazującego – Osoba skazana na karę pozbawienia wolności i na karę grzywny za te same czyny w innym państwie członkowskim, która nie odbyła jednakże kary pozbawienia wolności poprzez umieszczenie w zakładzie karnym

Sentencja

- 1) Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., który uzależnia stosowanie zasady *ne bis in idem* od spełnienia warunku, zgodnie z którym w przypadku skazania nałożona kara „została wykonana” bądź „jest w trakcie wykonywania” jest zgodny z art. 50 karty, który gwarantuje tę zasadę.
- 2) Artykuł 54 tej konwencji należy interpretować w ten sposób, że sama zapłata grzywny jako sankcji karno-prawnej, nałożonej na skazanego mocą tego samego wyroku wydanego w innym państwie członkowskim co kara pozbawienia wolności, która nie została jeszcze wykonana, nie pozwala na uznanie, że kara została wykonana lub jest w trakcie wykonywania w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 czerwca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad – Bułgaria) – w postępowaniu dotyczącym Bashira Mohameda Aliego Mahdiego

(Sprawa C-146/14) ⁽¹⁾

(Wizy, azyl, imigracja i inne polityki związane ze swobodnym przepływem osób — Dyrektywa 2008/115/WE — Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Artykuł 15 — Środek detencyjny — Przedłużenie okresu stosowania środka detencyjnego — Obowiązki organu administracyjnego lub sądowego — Kontrola sądowa — Brak dokumentów tożsamości obywatela państwa trzeciego — Przeszkody w wykonaniu decyzji o wykonaniu wydalenia — Odmowa wydania przez przedstawicielstwo dyplomatycznego państwa trzeciego dokumentu podróży umożliwiającego powrót obywatela tego państwa — Ryzyko ucieczki — Rozsądna perspektywa wydalenia — Brak współpracy — Ewentualny obowiązek danego państwa członkowskiego dotyczący wydania czasowego dokumentu dotyczącego statusu osoby)

(2014/C 253/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad

Strona w postępowaniu głównym

Bashir Mohamed Ali Mahdi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Administratiwen syd Sofia grad – Wykładnia art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 3, 4 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98), a także art. 6 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Wydalenie nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego – Umieszczenie w ośrodku detencyjnym – Przedłużenie okresu stosowania środka detencyjnego – Ewentualna dopuszczalność przekroczenia maksymalnego okresu stosowania środka detencyjnego oparta na braku dokumentów tożsamości – Przeszkody w wykonaniu decyzji o wykonaniu wydalenia – Rozsądna perspektywa wydalenia – Odmowa przedstawicielstwa dyplomatycznego państwa pochodzenia zainteresowanego dotycząca wydania wymaganego dokumentu podróży – Ewentualny obowiązek danego państwa członkowskiego dotyczący wydania czasowego dokumentu dotyczącego statusu osoby

Sentencja

- 1) Artykuł 15 ust. 3 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, czytany w świetle art. 6 i art. 47 karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że wszelkie decyzje wydawane przez właściwy organ wobec obywatela państwa trzeciego po upływie maksymalnego okresu stosowania pierwotnego środka detencyjnego, dotyczące dalszego losu tego środka detencyjnego muszą posiadać formę pisemną, wskazywać okoliczności faktyczne oraz uzasadnienie tej decyzji.
- 2) Artykuł 15 ust. 3 i 6 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że kontrola, której musi dokonać organ sądowy, do którego wpłynął wniosek o przedłużenie okresu stosowania środka detencyjnego wobec obywatela państwa trzeciego musi umożliwiać temu organowi wydanie indywidualnego rozstrzygnięcia merytorycznego w przedmiocie przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego względem tego obywatela, w przedmiocie możliwości zastąpienia środka detencyjnego łagodniejszym środkiem lub zwolnienia tego obywatela, przy czym organ ten może oprzeć się na okolicznościach stanu faktycznego i dowodach przedstawionych przez organ administracyjny, który wszczął przed nim postępowanie oraz na okolicznościach stanu faktycznego, dowodach i obserwacjach przedstawionych mu ewentualnie podczas toczącego się przed nim postępowania.
- 3) Artykuł 15 ust. 1 i 6 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak sporne w niniejszej sprawie, zgodnie z którym pierwotny okres stosowania środka detencyjnego wynoszący 6 miesięcy może zostać przedłużony już z tego powodu, że obywatel państwa trzeciego nie posiada żadnych dokumentów tożsamości. Wyłącznie do sądu odsyłającego należy dokonanie indywidualnej oceny okoliczności stanu faktycznego danej sprawy w celu ustalenia, czy łagodniejszy środek może zostać rzeczywiście zastosowany względem tego obywatela, czy też że występuje ryzyko ucieczki przez tego ostatniego.
- 4) Artykuł 15 ust. 6 lit. a) dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku obywatela państwa trzeciego, który w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym nie otrzymał dokumentu tożsamości umożliwiającego jego wydalenie z zainteresowanego państwa członkowskiego, można przyjąć „brak współpracy” w rozumieniu tego przepisu jedynie wtedy, gdy z analizy zachowania tego obywatela w okresie stosowania środka detencyjnego wynika, że nie współpracował on przy wykonaniu wydalenia i że jest prawdopodobne, iż operacja ta trwa dłużej niż przewidywano z powodu tego zachowania, czego zweryfikowanie spoczywa na sądzie odsyłającym.
- 5) Dyrektywę 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może zostać zobowiązane do wydania autonomicznego dokumentu pobytowego, ani innego zezwolenia przyznającego prawo pobytu obywatelowi państwa trzeciego, który nie posiada dokumentów tożsamości i który nie otrzymał tych dokumentów z państwa swojego pochodzenia, po tym gdy sąd krajowy zwolnił tego obywatela ze względu na brak rozsądnej perspektywy wykonania decyzji wydalenia w rozumieniu art. 15 ust. 4 tej dyrektywy. W takim przypadku owo państwo członkowskie musi jednakże wydać temu obywatelowi pisemne zaświadczenie dotyczące jego sytuacji.

(¹) Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Płocku
(Polska) w dniu 30 września 2013 r. – Urszula Leśniak – Jaworska, Małgorzata Głuchowska –
Szmulewicz przeciwko Prokuraturze Okręgowej w Płocku**

(Sprawa C-520/13)

(2014/C 253/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Płocku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Urszula Leśniak -Jaworska, Małgorzata Głuchowska – Szmulewicz

Strona pozwana: Prokuratura Okręgowa w Płocku

Postanowieniem z dnia 27 marca 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości orzeka o oczywistym braku właściwości do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Sąd Rejonowy w Płocku.